

God coronaferie

Sådan lød ordene de første dage. De provokerede mig. Ingen holdt vel fri – alle andres arbejde var bare skjult. Alligevel var det som om hilsenerne, der helt sikkert var vel ment, var nødt til at få et gensvar. En modpol. Så mennesker, jeg kender, gav udtryk for værdien i at fastholde hverdagen. Vækkeuret ringer på samme tid, aftensmaden er hverdagsagtig – ja alt ligner sig selv. Jeg forstår det ikke. Intet ligner sig selv. Endnu har jeg ikke hørt om nogle, der smører madpakker, men måske har jeg bare ikke hørt efter.

I kirken betød lukkede altre og tavse orgler, at ordene lød igen; god coronaferie. Og andre ord; arbejder du?!? Men kirken er jo lukket?!? Præster, organister, kirketjenere arbejder kun om søndagen. Det ved enhver.

Så vi opfandt os. Skrev klummer (som denne). Lavede podcast. Tog mod digital konfirmandundervisning til udsending. Skypemødes. Udøver digital og telefonisk sjælesorg. For det skal ikke hedde sig. At det er en coronaferie.

Men noget i mig tænker vi har set forkert. Ikke fordi det er ferie – for selv præster arbejder også – men fordi det er tid til coronaeftertænkning. Hvis du holder af hverdagen, så forlæng den ind i denne uendelige karantæne. Hvis du synes, at hverdagens hamsterhjul måske meningsfuldt kunne dreje en smule langsommere, så sæt uret frem. Det er vel sommertid... Og se om ikke livet kunne være en lille smule dybere, væsentligere, mere båret af nærvær overfor dem du elsker, end den hverdag vi ellers kontroltrangsagtigt klammer os til.

Men det var kun de første tanker. For de næste, der ramte mig var; skulle vi måske økonomisere med kræfterne? Er det vigtigste vi kan lave nu mikrogudstjenester, der livestreames? Er det vigtigste at tvinge konfirmanderne til at lære at slå op i Det gamle testamente. Er det vigtigste at vise hvor innovative og aktive vi er. Eller skal vi samle kræfter? For med mindre Mettes plan virkelig virker, så står vi på tærsklen til en tsunami, der kræver flere kræfter og mere overskud end vi måske har gjort os klart.

Din nabo vil blive syg. Din onkel indlagt. Dit barn begynder en dag at hoste – og angsten gør din vejtrækning overfladisk. En dag synes du ikke, at du har set det gamle par, dem fra nr 11, nogle dage. Skal du tjekke om de er ok? En dag får du selv feber. En dag kan du ikke være der, for din nabo, din onkel eller dit barn. En dag er en du holder af død. Uden du var der. Og der er ikke plads til dig ved bisættelsen. Så sorgen og smerten og udsathed og ensomheden og bekymringen; må du bære selv.

Vi er måske få uger fra at skulle mønstre flere kræfter end vi har; fordi vi har brugt dem på at fastholde en opslidende hverdag. Hvor AULA bestemmer mængden af minutter du har med dit barn. Hvor din arbejdsplads' uendelige mængde af onlinemøder berøver dig liv. Hvor madpakkerne måske næsten smøres. Fordi det er alt vi kender. Hverdagen. Men lige om lidt er der måske slet ikke nogen hverdag. Hvis ellers Sydeuropas tilstande bliver vores efter påske. Vi ved det ikke. Men er det værd at satse? Værd at lade forfængeligheden få fortegn? Værd at gamble for at blive 'set' på nettet? Se, hvor vi streamer. Se, hvor vi er PÅ. Se, hvor vi bare lever helt almindeligt. Jeg tror vi går galt.

Så derfor; god coronaferie. Få nu det bedste ud af det, så du er klar, hvis stormen rammer. Kirken forbereder sig det bedste den ved; så den kan være der, når det gælder. Når du er ensom og forladt. Når tomhed og øde lægger sig som støvet i din stue. Når der ikke er plads i herberget. Når du mærker modet dale, håbløsheden ramme og meningen forvitret. Da vil det vise sig om kirken er kirke; eller hvad berettigelse den overhovedet har. Indtil da, så ses vi sikkert online. For hvad skal vi ellers lave?

Sognepræst, Caroline Kollenberg Thisted